

Chương 51

Bách Hoa Trang Dậy Sóng

T

hãy Mạn Kinh Hồng, Bách Hoa Trang chủ vội nói với Lâm Tứ:

- Lâm hiền diệt...Hiền diệt mau chạy vào khu hoa viên của bá bá. Nơi đó là trận pháp có thể bảo vệ được cho hiền diệt. Cứ theo những bụi hoa cúc mà đi. Tự khắc sẽ ra khỏi trận pháp. Hiền diệt giờ không phải đối thủ của Mạn Kim Hồng đâu.

Lâm Tứ nghe Bách Hoa Trang chủ nói, nhưng không đáp lời lão. Lâm Tứ bưng vò rượu chúc đầy chén của Bách Hoa Trang chủ rồi nói:

- Bá bá cho Lâm Tứ mượn chén rượu được không?
- Hiền diệt định làm gì?
- Mượn chén rượu này để Lâm Tứ mời Mạn huynh đầy mà.

Lâm Tứ bưng chén rượu bước đến trước mặt Kinh Hồng. Y chìa chén đến trước mặt Kinh Hồng, từ tốn nói:

- Ngày Mạn huynh thành thân với Kim Lăng phủ Công Tôn Thúc Hà hai người không cho Lâm Tứ uống chén rượu mừng. Nay phải uống lại với huynh thôi.

Kinh Hồng điểm cặp mắt cá chết rọi vào mặt Lâm Tứ:

- Hôm nay người mừng ta thì đã quá muộn rồi.
- Muộn vẫn còn hơn không mừng. Chắc chắn Mạn huynh sẽ không từ chối chén rượu của Lâm Tứ.

Kinh Hồng cười khẩy:

- Trong rượu không có độc chứ?
- Rượu mừng thì ai mà bỏ độc...Đâu còn là rượu mừng nữa mà đã thành rượu hại.

Lâm Tứ vừa nói vừa nháp một ngụm nhỏ rồi chớp mắt:

- Mạn huynh đã tin chưa?
- Được...Mạn mỗ thay Thúc Hà uống chén rượu của người.

- Thích quá...Không ngờ Mạn huynh lại là người nặng tình như vậy. Thúy Hà muội muội của Lâm Tứ hẳn rất hạnh phúc vì có được một phu tướng nặng tính như huynh.

Kinh Hồng sa sầm mặt. Y dốc chén rượu vào miệng mình, rồi quẳng chén rượu xuống sàn gạch:

- Xoảng...

Chén rượu bằng ngọc lưu ly vỡ tan ra từng mảnh vụn, y nhìn Lâm Tứ nói:

- Người biết ý niệm trong đầu ta như thế nào khi thay Thúy Hà uống với người không?

Lâm Tứ quệt mũi. Y nhìn Kinh Hồng mỉm cười nói:

- Mạn huynh thay Công Tôn Thúy Hà bởi vì huynh yêu Thúy Hà.

Kinh Hồng cướp lời Lâm Tứ:

- Đúng...Mạn mỗ trước đây không yêu Thúy Hà nhưng bây giờ thì yêu Thúy Hà đó. Bởi vì nương tử của ta đã giúp ta luyện thành tuyệt công.

Y buông một tiếng thở dài, nói tiếp:

- Thúy Hà rất yêu người...Do đó Mạn mỗ người muốn về với Thúy Hà.

Lâm Tứ tròn mắt nhìn Kinh Hồng:

- Hê...Sao Mạn huynh lại nói như vậy được chứ?

- Ta nói vậy để cho người biết ta rất yêu Thúy Hà nên muốn cho nương tử của Mạn Kinh Hồng trọn tình.

Lâm Tứ quệt mũi:

- Trọn tình?...Lạ thật đó.

- Mạn mỗ biết bây giờ Thúy Hà rất cô độc nên mới muốn người đến với nàng.

Lâm Tứ giả lả cười. Y vừa cười vừa nói:

- Thúy Hà muội muội được một phu tướng như huynh còn cô độc gì nữa chứ. Nếu Lâm Tứ làm nữ nhân chắc cũng phải chọn huynh thôi.

Mạn Kinh Hồng lắc đầu:

- Bốn tóa nói vậy mà người chưa hiểu ư?

Lâm Tứ xoa trán mình:

- Lâm Tứ không thể thông minh bằng huynh được. Chúng ta hẳn sẽ nói chuyện nhiều...Mạn huynh hãy cùng đối ẩm với Lâm Tứ và Bách Hoa Trang chủ.

Kinh Hồng lắc đầu:

- Chén rượu bốn tọa đã đập bể rồi... Còn đâu mà uống? Lúc này ta chỉ có thể làm được một chuyện duy nhất mà thôi. Là tiễn người về với nường tử của ta.

Lâm Tứ cười khẩy rồi nói:

- Lúc nào Lâm Tứ cũng có thể đến thăm Thúy Hà phu nhân được mà.

- Bốn tọa muốn người đi ngay lúc này.

- Lúc này Lâm Tứ còn đang đối ẩm với Bách Hoa Trang chủ...Chẳng lẽ bỏ ngang đến Kim Lăng phủ?

- Người không cần đến Kim Lăng phủ. Nơi người đến là a tỳ...Thúy Hà đang chờ người ở dưới đó.

Lâm Tứ quệt mũi:

- Mạn phu nhân chết rồi ư?

- Đã chết rồi. Do đó bốn tọa phải tiễn người về với nường tử của ta.

Gã nghiêm trọng lạnh lùng nói tiếp:

- Lâm Tứ...Trước khi ta thành thân với nường tử của ta...Thúy Hà đã thổ lộ cho ta biết nàng đã yêu người. Yêu rất nồng nhiệt nhưng bị người phụ tình, chạy theo Chu Tuyết Lan.

Kinh Hồng lắc đầu:

- Ta làm lạ. Một vị tiểu thơ trâm anh lá ngọc cành vàng dâng tình cho người...Thế mà người lại phủ nhận chạy theo một dân nữ. Hẳn Tuyết Lan đã làm gì khiến người bị mê hoặc vậy?

Lâm Tứ chặc lưỡi:

- Chuyện tình khó nói lắm...Vậy sao Mạn huynh lại sát tử Tuyết Lan? Huynh giết Tuyết Lan vì nàng không đáp tình cho huynh ư?

Kinh Hồng đánh mặt:

- Ai nói bốn tọa giết Tuyết Lan nào?

- Huynh không giết Tuyết Lan ư?...Thế mà nàng lại chết...đó.

Kinh Hồng mỉm cười:

- Bốn tọa không cần cải chính với người. Người nghĩ sao cũng được. Người thật là may mắn...Dưới tuổi vàng có được hai trang giai nhân chờ người.

Kim Hồng vừa nói vừa vận công toan phát tác Cửu Chuyển Âm Ma Công, nhưng Lâm Tứ đã khoát tay:

- Dừng tay...

Đôi chân mày của Kim Hồng nhíu lại:

- Người muốn nói gì nữa?

- Lâm Tứ muốn huynh đảm bảo chắc chắn rằng Thúy Hà muội muội và Tuyết Lan đang chờ Lâm Tứ dưới a tỳ.

- Hai người đó đang chờ người. Có lẽ bây giờ họ rất nóng lòng.

- Nếu như Lâm Tứ xuống a tỳ không gặp họ thì sao?

- Người tự đi mà tìm, chẳng lẽ lại nhờ đến bốn tọa.

Lâm Tứ nhún vai quệt mũi:

- Lâm Tứ không dám nhờ Mạn huynh...Mà chỉ muốn biết chắc chắn họ đang ở a tỳ chờ thôi...Chứ nếu Lâm Tứ xuống a tỳ mà không gặp họ đâu còn cái mạng thứ hai để đầu thai chết lần thứ hai để lên thượng giới.

- Người nghĩ họ ở Thượng giới à?

- Có thể lắm chứ.

Mạn Kinh Hồng phá lên cười thật to. Tràng tiểu ngạo của họ Mạn vang vọng cả sảnh đường. Tiếng cười của gã làm rung chuyển bốn bức tường, thậm chí những bức màn cũng bị cuốn lại như phải hứng một trận bạo phong dữ dội phát ra từ tràng tiểu ngạo của Mạn Kinh Hồng.

Nguyệt Dao từ ngoài cửa bước vào. Nàng ngơ ngẩn khi thấy Mạn Kinh Hồng. Kinh Hồng thấy nàng cũng cắt ngang tràng tiểu ngạo đang giòn giã phát ra.

Kinh Hồng nhìn Lâm Tứ nói:

- Lâm thiếu hiệp...Vị cô nương kia là gì của người vậy?

- Xá muội của Lâm Tứ.

- Bốn tọa nghĩ, nàng ta hẳn có cùng tâm tư như Thúy Hà và Tuyết Lan.

Nguyệt Dao bước đến Bách Hoa Trang chủ.

Nàng nhỏ giọng nói:

- Gia gia...Y là ai vậy?

- Giáo chủ Tiên Thiên Giáo Mạn Kinh Hồng. Kẻ muốn lấy mạng Lâm Tứ.

Nghe Bách Hoa Trang chủ nói câu này, Nguyệt Dao biết sắc:

- Gia gia...Làm sao bây giờ?

- Gia gia nghĩ, Lâm Tứ đang tìm cơ hội để hóa giải tình huống này.

Trong khi nàng và Bách Hoa Trang chủ đối đáp với nhau thì ngoài kia Lâm Tứ đã hỏi Mạn Kinh Hồng:

- Nếu Nguyệt Dao có chung ý nghĩ như Công Tôn Thúc Hà và Tuyết Lan Mạn huynh hẳn rất vui. Phải không?

- Đúng...Ta rất vui...Nhưng bốn tọa càng vui hơn khi biết người yêu Nguyệt Dao cô nương.

Lâm Tứ quệt mũi, suy nghĩ:

- “Hắn nói vậy có ẩn ý gì?”

Ý nghĩ đến khiến Lâm Tứ cười khẩy rồi nói:

- Mạn huynh vui vì biết Lâm Tứ đã có chỗ có nơi rồi phải không? Quả thật Lâm Tứ có tình với Nguyệt Dao. Yêu Nguyệt Dao nữa.

- Bốn tọa muốn điều này...

Cặp mắt của Mạn Kinh Hồng hắt sắc thân khủng bố. Gã nghiêm giọng:

- Sau khi đưa người đi gặp Tuyết Lan và Thúc Hà rồi, bốn tọa sẽ thay thế người lo cho Nguyệt Dao...

Y lắc đầu cười mỉm nói tiếp:

- Bốn tọa chỉ chăm sóc cho cô nương kia ba chín trăng thôi rồi sẽ giao nàng lại cho người.

Xương sống Lâm Tứ ghê lạnh. Y nghĩ thầm:

- Hắn dùng Nguyệt Dao như Thúc Hà để luyện Cửu Chuyển Âm Ma Công.

Ý niệm đó khiến toàn thân Lâm Tứ nổi đầy gai ốc. Lâm Tứ giả lả cười:

- Như vậy thì huynh ép Lâm Tứ quá rồi...

- Người không muốn cũng phải muốn bởi bốn tọa là chủ nhân của Tiên Thiên.

- Chủ nhân của Tiên Thiên thì muốn làm gì thì làm sao?

- Không sai. Và ý muốn đầu tiên của bốn tọa là người phải xuống a tỳ hầu hạ cho Thúy Hà.

Buông một tiếng thở dài, Lâm Tứ nói:

- Xem chừng Lâm Tứ có muốn gì đi nữa cũng phải theo ý muốn của Mạn huỳnh.

- Đúng...

Lâm Tứ ôm quyền, thành khẩn nói:

- Cung kính không bằng vâng mệnh.

Lời còn đọng trên cửa miệng Lâm Tứ thì y cũng chớp động chiêu công. Lâm Tứ vừa khom mình hành lễ đồng thời tổng luôn một đạo Giáng Long Thập Bát Chương vô tới thượng đẳng của Kinh Hồng.

Đạo chương kinh Giáng Long Thập Bát Chương của Lâm Tứ được y dẫn đến chín công lực có thể di sơn đảo hải, tựa một con rồng vàng ửng, đạo chương kinh của Lâm Tứ xuyên qua thể pháp của Kinh Hồng, rồi nện luôn vào cây cột sao lưng gã:

- Âm...

Cây cột gãy ngang, một góc sảnh đường đổ sụp xuống, thế nhưng Mạn Kinh Hồng vẫn đứng trơ trơ như chẳng có ngọn chương nào trúng gã:

- Lâm Tứ...Người xảo quyết, khá lắm đó. Nhưng rất tiếc võ công của người chẳng thể nào sánh được với Cửu Chuyển Âm Ma Công của bốn tọa.

Kinh Hồng vừa nói vừa chớp động thân ảnh. Thân pháp gã biến hóa thành chín chiếc bóng, đồng loạt vương trảo công xám ngoét chụp tới Lâm Tứ.

Lâm Tứ thi triển Mê Tông Bộ lách tránh. Lâm Tứ có cảm giác vây bọc lấy y là cả một rừng trảo thủ dày đặc, khít chặt như mảnh lưới mà một con ruồi cũng không thoát được.

Lâm Tứ khẩn trương thi triển Mê Tông Bộ để lách tránh màn trảo công với uy lực khủng khiếp đó, nhưng tuyệt nhiên thấy bế tắc vô cùng. Áp lực của vùng trảo thủ dày đặc co lại và cuối cùng:

- Phập...

Trảo thủ của Mạn Kinh Hồng thộp được vào gáy Lâm Tứ.

Thộp được Lâm Tứ, Kinh Hồng toan dụng đến sát chiêu tước mạng y thì Lâm Tứ thét lên:

- Khoan...Dừng tay.

Kinh Hồng rút nhanh tả thủ lại:

- Người muốn trắng trời gì với nương tử của người?

Gã thốt ra câu đó bằng chất giọng lạnh lùng đến độ khi đập vào thính nhĩ, Lâm Tứ cảm thấy gãy cột sống.

Lâm Tứ nhìn Kinh Hồng nói:

- Mạn huynh đã luyện thành Cửu Chuyển Âm Ma Công của Âu Dương Đình.

- Sao người biết?

- Cửu Chuyển Âm Ma Công của Âu Dương Đình là tà công một thời làm kinh động cả võ lâm. Làm sao Lâm Tứ lại không biết chứ?...Kiến văn của Lâm Tứ dù có hạn hẹp thế nào cũng nhận ra ngay chỗ đặc dị của Cửu Chuyển Âm Ma Công của Âu Dương Đình. Một khi luyện tuyệt công đó, Âu Dương Đình đã từng ăn thịt thai nhi...Xin hỏi Mạn huynh...Huynh đã ăn thịt Thúy Hà và con của huynh?

Mồ hôi xuất hiện ra trán Kinh Hồng. Hắn rống lên một tiếng thật lớn, rồi quăng Lâm Tứ mạnh về phía cây cột. Lâm Tứ dồn công lực vào đan điền để hứng chịu thân mình vào thẳng vào cây cột đó.

- Ầm...

Rơi bịch xuống đất, hai mép miệng rỉ máu tươi, mắt hoa, ù đầu, nhưng Lâm Tứ vẫn cố gượng đứng lên, giả lả cười. Nguyệt Dao và Bách Hoa Trang chủ vội bước đến bên Lâm Tứ.

Kinh Hồng nhìn Lâm Tứ.

Nhăn mặt trông vô cùng khổ ải, Lâm Tứ nói:

- Huynh chưa trả lời mà đã vội muốn lấy mạng Lâm Tứ rồi.

Kinh Hồng lau mồ hôi, nghiêng răng nói:

- Người nói đúng đó.

Lâm Tứ rú lên rồi nhìn Kinh Hồng:

- Mạn huynh...Thảo nào hằng đêm Lâm Tứ luôn nằm mộng thấy Mạn phu nhân Công Tôn Thúy Hà...và...và...Thậm chí cả đứa con của huynh nữa...Họ đau khổ lắm huynh có biết không?...

Lâm Tứ thều thào nói:

- Thúy Hà không ngờ người phu tướng mà muội ấy trao thân gởi phận thậm chí còn tạo cho Mạn huynh một giọt máu, thế mà Mạn huynh lại nổi vì một chút võ công tà độc của Âu Dương Đình lại ăn thịt nàng và cả con của mình...

Lâm Tứ khe khẽ nói:

- Còn con của Mạn huynh nữa...Nó đau khổ lắm...Huynh có biết không? Nó tru tréo trong tay Mạn phu nhân. Nó gào thét và dần tay Lâm Tứ gắt gỏng nói.

Lâm Tứ quệt mũi rít một luồng chân khí căng phồng ngực lớn tiếng nói tiếp:

- Con của Mạn huynh dằng tay Lâm Tứ hỏi mãi... “Thức thức, sao cha của con lại làm như vậy?... Cha con không thương con sao?... không thương con à?”...

Y liếm hai vết máu rỉ ra hai bên mép mình nhìn Kinh Hồng, chậm rãi nói tiếp:

- Lâm Tứ đã trả lời nó: “Con đừng nghĩ vậy...Cha con rất thương con”. Nhưng nó lắc đầu thét lên: “Thức thức ơi...Không như thức thức nghĩ đâu. Cha con không thương con...Nếu cha con thương con sao lại nổi ăn thịt con?...Ăn thịt của mẫu thân”.

Lâm Tứ chớp mắt rống lên:

- Nó nói mà nó khóc, nó lắc đầu, rồi nó thét lớn: “Không...Không cha đừng ăn thịt con nữa...Đừng ăn thịt con nữa...Con đau lắm...”

Những lời nói của Lâm Tứ chẳng khác nào sấm động vỗ vào thẳng thính nhĩ Mạn Kinh Hồng. Hắn những tưởng như có muôn vàn tiếng sấm nện vào lỗ tai gã. Toàn thân gã như bị đóng băng hoặc trời trồng mà chẳng thể nào làm chủ được mình. Gã bật khóc rồi gào lên:

- Không...Không...Mạn Kinh Hồng không phải là Âu Dương Đình. Ta không phải là Âu Dương Đình.

Hắn ôm đầu xụi gối, gào lên:

- Ta không muốn nghe nữa...Không muốn nghe nữa.

Lợi dụng ngay cơ hội Mạn Kinh Hồng đau đớn cùng cực bởi những lời nói của mình, Lâm Tứ nắm tay Nguyệt Dao và Bách Hoa Trang chủ nhỏ giọng nói:

- Chúng ta nhanh chân vào trong trận pháp thôi.

Lâm Tứ vừa nói vừa kéo tay Nguyệt Dao và Bách Hoa Trang chủ. Nhưng Bách Hoa Trang chủ đã rút tay lại. Lão nghiêm giọng nói:

- Hai người đi đi...Trận pháp Bách Hoa Trang không thể chứa đủ ba người.

Lâm Tứ nghe mặt bởi câu nói của Bách Hoa Trang chủ. Bách Hoa Trang chủ cau mày gắt giọng nói:

- Đi đi...Không kịp đâu nếu như Mạn Kinh Hồng định tâm. Mạn Kinh Hồng chưa muốn giết bá bá đâu...Hắn còn muốn biết chân diện mục của Đại Thiên Giáo Chủ...Hai người mau đi.

Buông tiếng thở dài, Lâm Tứ ghệt tay Nguyệt Dao. Nguyệt Dao lắc đầu:

- Lâm huynh...Nguyệt Dao ở lại với gia gia.

Bách Hoa Trang chủ gắt giọng nói:

- Đi đi...

Lâm Tứ mím môi, ghệt Nguyệt Dao ra khỏi Bách Hoa Trang chủ. Y cấp ngang hông Nguyệt Dao thì triển Mê Tông Bộ băng về phía khu rừng hoa bạt ngàn của Bách Hoa Trang.

Lâm Tứ vừa thoát chạy ra khỏi cửa sảnh thì Kinh Hồng cũng lấy lại tâm thức sau hồi xúc động khủng khiếp bởi những câu nói của Lâm Tứ.

Gã rống lên một tiếng thì triển Cửu Chuyển Âm Ma Công, rượt theo. Lâm Tứ và Nguyệt Dao vừa băng vào rừng hoa thì Kinh Hồng lướt đến. Hắn sững sờ khi thấy hai người như thể bị khu rừng hoa kia nuốt chửng chẳng để lại dấu tích gì.

Kinh Hồng toan lướt vào khu rừng hoa nhưng chân gã vừa bước qua ranh giới thì có cảm giác càn khôn đang chuyển đổi theo ngũ hành âm dương. Kinh Hồng vội rút chân lại. Y rống lên:

- Lâm Tứ...Người mau bước ra đây đi...Lâm Tứ...Người mau bước ra đây đi.

Lâm Tứ và Nguyệt Dao trong trận pháp trùng trùng điệp điệp của khu rừng hoa vẫn nghe rõ lồng lộng tiếng thét gào của Mạn Kinh Hồng. Lâm Tứ nắm chặt tay Nguyệt Dao.

Nguyệt Dao bặm môi bật khóc hỏi:

- Lâm huynh...Gia gia sẽ ra sao với gã ác nhân đó?

- Nhút thời huynh chưa biết sẽ ra sao cả, nhưng Bách Hoa Trang chủ sẽ có cách giữ mạng mình mà.

Nguyệt Dao lại nghe tiếng rống của Mạn Kinh Hồng:

- Lâm Tứ...Người không bước ra bốn tọa sẽ hành xử Bách Hoa Trang chủ bằng Cửu Chuyển Âm Ma Công.

Nguyệt Dao biến sắc nhìn Lâm Tứ:

- Lâm huynh...Nguyệt Dao phải trở ra thôi.

- Muội có quay ra cũng chẳng giúp gì được cho bá bá đâu. Thậm chí còn hại đến bá bá nữa...

- Nhưng gã ác nhân đó sẽ hại gia gia.

Lâm Tứ buồn tiếng thở dài:

- Nguyệt Dao hãy nghe huynh nói đây...Bá bá biết Kinh Hồng tìm đến Bách Hoa trang với mục đích là buộc bá bá phải nói rõ chân diện mục của Đại Thiên Giáo chủ. Nếu như bá bá giữ được bí mật đó thì Kinh Hồng chưa giết bá bá đâu.

Nhìn thẳng vào mắt Nguyệt Dao:

- Còn nếu như hắn bắt được muội...Hậu quả sẽ như thế nào huynh cũng không biết nữa. Kinh Hồng giờ không còn là con người. Hắn chỉ sụp bẫy một lần chứ không sụp lần thứ hai. Rồi đây hắn chẳng khác gì Vô Cực Thiên Tôn Âu Dương Đình.

Nguyệt Dao gục mặt vào vai Lâm Tứ khóc thổn thức. Nàng vừa khóc vừa nói:

- Lâm huynh...Giờ chúng ta phải làm sao đây?

- Trước hết phải rời khỏi trận pháp này, rồi huynh sẽ tính sau.

Lâm Tứ nói dứt câu rung mình một cái. Nguyệt Dao giật mình hỏi:

- Lâm huynh sao vậy?

Lâm Tứ gượng cười:

- Huynh không sao...Nhưng có lẽ lục phủ ngũ tạng cũng đã bị chấn động.

Tiếng Kinh Hồng lại lồng lộng cất lên:

- Lâm Tứ...Người không ra, bốn tọa sẽ ăn thịt Bách Hoa Trang chủ đấy.

Nguyệt Dao toát mồ hôi lạnh khi nghe Kinh Hồng thốt ra câu này. Nàng nhìn Lâm Tứ:

- Lâm huynh...

Mặt Lâm Tứ đánh lại:

- Muội không được ra...

Lâm Tứ nắm tay nàng:

- Đi theo huynh.

Vừa ghệt tay Nguyệt Dao thì tiếng của Kinh Hồng lại lồng lộng cất lên:

- Nguyệt Dao cô nương... Chẳng lẽ cô nương vị tình riêng mà bỏ mặc thân phụ mình sao? Kim Lăng phủ Công Tôn Thúc Hà là bậc trâm anh thế kiệt cũng không có hành động như cô nương đâu. Nếu cô nương không ra khỏi trận pháp này thì đừng trách bốn tọa sẽ không khách sáo với Bách Hoa Trang chủ đâu nhé.

Nguyệt Dao nhìn Lâm Tứ.

Lâm Tứ lắc đầu:

- Nguyệt Dao... Hãy nghe huynh nói đây... Hắn đang muốn muội trở ra để gây áp lực với bá bá đó... Đừng nghe hắn.

Nguyệt Dao giật mạnh tay lại:

- Nếu là Nguyệt Dao, huynh sẽ hành xử như thế nào?

Lâm Tứ quệt mũi im lặng.

Nguyệt Dao trang trọng nói:

- Khi Tuyết Lan tử tử chết, huynh đau khổ và muốn trả thù cho tử ấy... Còn bây giờ gia gia của muội gặp đại họa, muội lại trốn chạy sao. Nếu muội là kẻ tham sinh quý tử thì chẳng đáng làm người nữa.

Nàng nắm tay Lâm Tứ:

- Lâm huynh... Muội không phải là gỗ đá. Nếu đã chết thì Nguyệt Dao chết từ lâu rồi.

Lâm Tứ cướp lời nàng:

Kinh Hồng bắt được muội, hắn sẽ dụng muội như dụng với Công Tôn Thúc Hà. Muội có biết không? Nguyệt Dao lắc đầu:

- Hắn không bao giờ làm được điều hắn muốn đối với Nguyệt Dao đâu.

- Nguyệt Dao...

Nguyệt Dao lắc đầu:

- Muội không muốn bỏ gia gia trong nỗi khổ nỗi bởi bàn tay ác nhân Mạn Kinh Hồng.

Nàng lùi bước:

- Lâm huynh bảo trọng.

Nguyệt Dao nói xong quay bước chạy vụt trở lại.

Lâm Tứ muốn đuổi theo nàng nhưng hai chân như thể bị chôn xuống đất không thể nhấc lên được. Y chỉ còn biết nhìn theo Nguyệt Dao mà liên tưởng đến thời khắc nàng cũng chịu chung số phận như Kim Lăng phủ tiểu thư Công Tôn Thúy Hà.

Nghĩ đến điều đó, bất giác xương sống Lâm Tứ gây lạnh. Toàn thân nổi gai ốc mà trán thì rịn mồ hôi.

Tràng tiểu ngạo tự đắc của Kinh Hồng cất lên lồng lộng đập vào thính nhĩ Lâm Tứ. Nghe tiếng cười của Kinh Hồng, Lâm Tứ biết Nguyệt Dao đã ở trong tay Kinh Hồng. Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Lâm Tứ cố nén tất cả sự xáo trộn trong tâm quặn thắt. Y muốn lao ra khỏi trận pháp bất kể kể chuyện gì đến với mình. Cùng với ý niệm đó thì Lâm Tứ lại cảm nhận có luồng khí bén ngọt điểm vào đại huyệt Bách Hội của mình.

- o O o -